

Arrest

nr. 131 205 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 december 2011 legden verzoeker en mevrouw L.V. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 1 februari 2012 werd de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 14 februari 2012 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 maart 2012 diende hij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2012 werd deze tweede aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25 september 2012 kreeg verzoeker opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 19 oktober 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw L. V. (bijlage 19ter).

Op 14 maart 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en dit om reden dat er geen ziektekostenverzekering werd voorgelegd.

Op 22 maart 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Hij legde een attest voor van 23 december 2011 van wettelijke samenwoning, bewijzen van 1 jaar samenwoning, een paspoort en een geregistreerd huurcontract neer. Daarnaast legde hij loonfiches voor (december 2012 - februari 2013) van de referentiepersoon, een arbeidscontract van de referentiepersoon dat afliep op 30 april 2013 en een arbeidscontract van 2 april 2013 voor deeltijdse arbeid (10 uur per week) van zichzelf neer.

Op 5 september 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 22 oktober 2013 diende verzoeker een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Hij legde een attest voor van 23 december 2011 van wettelijke samenwoning, een paspoort en een geregistreerd huurcontract neer. Daarnaast legde hij een arbeidsovereenkomst (deeltijds) op naam van zijn partner voor onbepaalde duur (31 uren per week), een arbeidscontract van 2 april 2013 voor deeltijdse arbeid (10 uur per week) van zichzelf neer, loonfiches van zichzelf (periode maart 2014 a rato van 450,79 euro; december 2013: 549,97 euro; januari 2014: 456,24 euro; februari 2014: 460,35 euro), uitkeringen ten gevolge van arbeidsongeschiktheid van zijn partner voor de periode 20 januari 2014 tot 16 februari 2014 ten belope van 376,09, 102,57, 341,90 en 376,09 euromaart 2014 ten belope van twee maal de som van 444,47 euro), een attest dat diens partners bevalling voorzien op 24 augustus 2014, loonbrieven van de partner (periode oktober 2013 december 2013), attest uitkering arbeidsongeschiktheid partner voor de periode van 20 januari 2014 tot 28 februari 2014 en een arbeidscontract van 2 april 2013 voor deeltijdse arbeid (10 uur per week) van zichzelf neer.

Deze aanvraag wordt geweigerd.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.03.2013 werd ingediend door.

[...]

om de volgende reden geweigerd:

o De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele; toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3^e van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

Loonfiches (30 oktober 201 tot 31 oktober 2013, november 2013 en december 2013): uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Uitkeringsattest Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten dd. 20.03.2014: hieruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maand januari een uitkering kreeg van € 376,09 en voor de maand februari € 820,56. Deze bedragen zijn dan ook onvoldoende als toereikende bestaansmiddelen.

Met betrekking tot zijn persoonlijke tewerkstelling legt betrokkene volgende documenten voor:

Loonfiches dd. December 2013, januari 2014 en februari 2014.

Uit deze documenten blijkt dat betrokkene werkwilgig is. Er kan met deze gegevens echter geen rekening gehouden worden in de beoordeling van de stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zicht wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikelen 1475 tot en met 1477 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), en artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat vertoger een samenwoningsovereenkomst ondertekende overeenkomstig artikel 1475 B.W. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lier op datum van 23 december 2011 met mevrouw L(...) Vanessa binnen het kader waarvan hij verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat mevrouw L(...) Vanessa de Belgische nationaliteit heeft;

Dat mevrouw L(...) Vanessa werkzaam is als arbeidster en in die zin beschikt over een inkomen ten minste gelijk aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie wat ten volle moge blijken uit de fiscale aanslag van partijen¹² waar een inkomen werd aangegeven voor het aanslagjaar 2013 – inkomstenjaar 2012 van €10.536,12, derhalve meer dan €1.544,00 per maand;

Overwegende dat vertoger zelf werkt middels een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor werklieden voor onbepaalde tijd in de horeca¹³ waar hij een bruto bezoldiging geniet van €11,1886 per uur en een inkomen genereert van maandelijks om en bij de €450,00;¹⁴

Overwegende dat op datum van 22 oktober 2013 vertoger een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de verwerende partij bij beslissing van 14 april 2014 de aanvraag tot gezinshereniging verwierp en een weigering van verblijf van meer dan drie maanden nam met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de partner van vertoger niet zou hebben aangetoond dat zij beschikking heeft over voldoende, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;

Overwegende dat vertoger laat gelden dat bij de aanvraag te Lier hem werd verzocht binnen de drie maanden een aantal aanvullende bewijzen en documenten over te leggen waaronder de bestaansmiddelen van de Belg;

Overwegende dat vertoger werd aangegeven dat hij de bestaansmiddelen diende over te leggen over de maanden oktober 2013 tot en met januari 2014 zijnde 4 maanden;

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij effectief een inkomen had inferieur aan het referentiebedrag voorzien in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie als vermoeden van voldoende inkomsten conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat evenwel mevrouw L(...) Vanessa niet werd verzocht om bijkomende stukken over te leggen dewelke op eenvoudig verzoek konden worden getoond;

Dat eveneens het arbeidscontract van de referentiepersoon werd overgelegd;

Dat nergens werd aangegeven dat de partner van vertoger bijkomende documenten zou moeten overleggen teneinde een ruimer referentiekader te schetsen;

Dat de ambtenaar dossierbehandelaar vertoger niet heeft gewezen op enige problemen bij het indienen van de gevraagde stukken, zich slechts ertoe beperkte met de mededeling dat het gaat om vormelijke stukken die moeten worden gevoegd bij het dossier en dat naar de letter van de wet alle stukken in orde en in regel waren;

Dat indien vertoger zou hebben geweten welk een belang er uiteindelijk gehecht zou worden aan het leveren van bijkomende stukken in een ruimer tijds kader hij dit dossier aanvullend zou hebben gestoffeerd met bijkomende stukken;

Dat hier ten exemplatieve titel conform stuk nr. 7 wordt aangetoond dat de partner van vertoger wel degelijk werkzaam is als arbeidster en wel degelijk in staat is om een inkomen te genereren dat wel moet geacht worden te volstaan bij wijze van bestaansmiddelen voor het gezin conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat blijkbaar thans de verwerende partij wenst een beslissing te nemen aan de hand van een dossier dat noch min noch meer onvolledig is maar waarbij zij wel een beslissing neemt op de meest schadelijke wijze voor vertoger door niet alleen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden neemt maar bovendien een bevel te geven om het grondgebied te verlaten;

Dat op eenvoudig verzoek vertoger aanvullende stukken zou hebben overgelegd maar dat nergens op welke wijze dan ook bijkomende stukken werden gevraagd;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 1475 §1 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

“ Artikel 1475 §1 :

Onder wettelijke samenwoning wordt verstaan de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476.

[...].”¹⁶

Overwegende dat Artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

“ Artikel 1476 §1:

Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens:

1° de datum van verklaring

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van de geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

[...].”¹⁷

Overwegende dat Artikel 1477 §1 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

“ Artikel 1477 §1:

De bepalingen van dit artikel die de rechten, verplichtingen en bevoegdheden van de wettelijke samenwonenden regelen, zijn van toepassing door het enkele feit van de wettelijke samenwoning.

[...].”

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet."

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de mens stelt dat:

" Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.

[...]"19

Overwegende dat vertoger het recht heeft binnen het kader van artikel 1475 e.v. van het B.W. een overeenkomst wettelijke samenwoning te ondertekenen met de persoon van zijn keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16;

Overwegende dat vertoger een wettelijke samenwoningsovereenkomst ondertekende met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden wat initieel werd toegestaan;

Overwegende dat wanneer vertoger in het Rijk kwam en een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat hem werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van de Belg door overlegging van diens fiscale aanslagen, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden, attest van behoorlijke huisvesting en een attest dat partijen niet ten laste leven van het OCMW;

Overwegende dat voor het overige niets werd gevraagd over te leggen;

Dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde partner van een Belg het recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat deze partner beschikking heeft over voldoende huisvesting en beschikt over voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat daadwerkelijk de Belgische onderdaan beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen;20

Overwegende dat er inderdaad uit het administratief dossier blijkt dat de partner van vertoger is teruggevallen op een sociale zekerheidsuitkering;

Dat dit uiteraard niet haar schuld is;

Dat bovendien de partner van vertoger zwanger is en werd uitgerekend tegen 24 augustus 2014;21

Dat ondertussen vertoger zijn ongeborn kind reeds heeft erkend op 13 mei 2014;22

Overwegende dat vertoger indien zou hebben geweten welk een belang er zou worden gehecht aan de loutere inkomsten en papieren documenten zonder dat er enige vorm van sociaal onderzoek zou worden gedaan ongetwijfeld spontaan opgeworpen zou hebben dat mevrouw L(...) zwanger was wat zij al wist ruim vóór het doorsturen van het dossier door de diensten van de stad Lier naar de verwerende partij en feit waarvan de ambtenaar in Lier op de hoogte was op het ogenblik van het doorsturen van het dossier;

Overwegende dat het zou passen indien de verwerende partij vaststelt dat vertoger zijn referentiepersoon binnen het kader van de aanvraag gezinshereniging conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 niet zomaar kan worden geacht te beschikken over voldoende bestaansmiddelen ten minste gelijk aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie ten minste had kunnen aantonen dat het gezin zich op generlei wijze richt tot het OCMW of welke andere sociale zekerheidsuitkering op basis van de solidariteit maar wel beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;

Dat ten minste een sociaal onderzoek hier op zijn plaats ware geweest;

Dat te over vertoger zijn aanvraag had kunnen aanpassen tot een aanvraag gezinshereniging met een Belgisch kind waarvan hij de ouder is en voor wiens verzorging hij instaat;

Overwegende dat de bestreden beslissing misschien naar de letter van de wet wel kon worden genomen maar dat zij werd genomen in strijd met minstens de geest van de wet daar waar op eenvoudige wijze vertoger kon worden gevraagd stukken mede te delen houdende onder meer een nieuw arbeidscontract van de referentiepersoon, minstens inkomsten uit een ruimere referentieperiode, bovendien stukken konden worden gevoegd;

Dat thans indien het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd dient te worden vastgesteld dat vertoger zonder meer naar het buitenland dienen te vertrekken om van daar opnieuw een ganse procedure gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter in te dienen wat maanden in beslag zou nemen, bovendien zou hij zich terug dienen te installeren in Pakistan wat niet nuttig kan worden betwist en zou noodgedwongen de partners worden gescheiden;

Dat dit een ernstig nadeel zal betekenen;

Dat in ieder geval het vaststaat dat wanneer vertoger het gepaste gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij in Pakistan een nieuwe aanvraag zou indienen de administratie

beschikt over een termijn van 6 maanden om te beslissen en dat ondertussen vertoger zijn partner alleen in België zou verblijven, bovendien alleen zou moeten instaan voor de bevalling en de opvang van het kind, mogelijks zou moeten voorzien in opvang op kosten van de gemeenschap;

Dat nergens de verwerende partij zelfs maar voorhoudt dat tot op datum van het nemen van de beslissing op 14 april 2014 partijen zich zouden hebben gericht tot het sociale zekerheidssysteem, noch zich zouden hebben gericht tot de tweede pijler van de sociale zekerheid gebaseerd op solidariteit door zich te richten tot het OCMW maar dat integendeel blijkt dat partijen wel degelijk kunnen voorzien in hun eigen inkomsten;

Dat een eenvoudig verzoek om een ruimer tijds kader te bepalen voor de referentiepersoon een eenvoudige vraag ware geweest dewelke perfect kan worden gesteld binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat het ook de gebruikelijke wijze is van werken van de verwerende partij en in geval van twijfel te verzoeken een ruimer tijds kader te schetsen wat niet werd gedaan;

Dat meteen de verwerende partij een beslissing heeft genomen op een onvolledig dossier zonder volledige kennisname van alle feitelijkeheden wat een schending inhoudt van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat hier manifest artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 werd geschonden;

Dat vertoger laat gelden dat hij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Lier gevraagd heeft, hierbij niet de minste duiding of toelichting heeft gekregen wat minstens dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig en onredelijk;

Dat vertoger begrijpt dat de aanvraag strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie geen tegensprekelijk debat is met de administratie maar dat ten minste kan worden verwacht van een beetje diligente administratie dat indien zij beschikking zou wensen te krijgen over bepaalde documenten hiervoor zij de vraag zou stellen aan de verzoekende partij om aanvullende informatie te verschaffen aangaande inkomsten van de referentiepersoon;

Dat de verwerende partij naliet dit te doen;

Overwegende dat minstens de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Omwille van de inhoudelijke samenhang, behandelt verwerende partij de middelen van verzoeker gezamenlijk.

In een eerste middel stelt verzoeker de schending voor van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1475 – 1477 BW, van artikel 8 EVRM en van artikel 12 UVRM.

In een tweede middel stelt verzoeker de schending voor van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij beweert dat het bestuur zijn partner, mevrouw L(...) Vanessa, diende te verzoeken om bijkomende stukken over te leggen "teneinde een ruimer referentiekader te schetsen".

Hij haalt aan dat zijn partner zwanger is en zou bevallen op 24 augustus 2014 en dat hij het ongeborn kind erkend heeft op 13 mei 2014.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit, omdat er niet werd aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches (30 oktober 2013 tot 31 oktober 2013, november 2013 en december 2013): uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt;

- Uitkeringsattest Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten d.d. 20 maart 2014: hieruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maand januari een uitkering kreeg van 376,09 EURO en voor de maand februari 820,56 EURO. Deze bedragen zijn onvoldoende om als toereikende bestaansmiddelen beschouwd te kunnen worden.

Waar verzoeker loonfiches voorlegde met betrekking tot zijn eigen tewerkstelling, kon hier geen rekening mee worden gehouden aangezien het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd hij op 31 maart 2014 in kennis gesteld van het verzoek om recente bewijzen over te leggen van de bestaansmiddelen van de Belg met betrekking tot de laatste 4 maanden (loonfiches).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

-(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.(...)”

Artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 52, §2, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

(...)

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Aldus blijkt duidelijk dat het aan verzoeker toekomt om alle bewijsstukken ter staving van zijn aanvraag tijdig in te dienen.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, moet verzoeker aantonen dat er sprake is van een dergelijke hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801) het begrip ‘gezinssleutel’ in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinssleutel.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinssleutel moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinssleutel te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani

c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Hij verblijft immers reeds lange tijd illegaal in het land. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Het feit dat zijn partner zwanger is en zou bevallen op 24 augustus 2014 en dat hij het ongeborn kind erkend heeft op 13 mei 2014, doet geen afbreuk aan het voormelde.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het zelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

De middelen zijn ongegrond."

2.1.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"(...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.1.4. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet een aanvraag indiende, en dat zij dus zelf duidelijk op de hoogte was, of zeker diende te zijn van de wettelijke voorwaarden van deze bepaling, namelijk dat de Belgische onderdaan *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* Dit klemte nog meer nu in casu de verzoekende partij voor een derde maal een aanvraag indient en zij tevergeefs een beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende haar tweede aanvraag. De zorgvuldigheidsplicht kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht zoals hierboven weergegeven, en van de verzoekende partij mag dan ook verwacht worden dat zij de nodige elementen naar voor brengt bij het bestuur om aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dit te meer nu haar de bijlage 19ter werd betekend waarbij verwezen werd naar de toepasselijke wettelijke bepaling en waarbij haar uitdrukkelijk gevraagd werd om de nodige stukken over de bestaansmiddelen van de Belg bij te brengen. Dat de verzoekende partij dit zelf beperkend interpreteert en nalaat stukken bij te brengen, dewelke zij overigens nalaat te preciseren in haar verzoekschrift met uitzondering van haar stuk 7, kan de verwerende partij bezwaarlijk worden aangewreven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij het bestuur heeft laten weten dat er andere dan in de bestreden beslissing stukken zouden zijn die aannemelijk maken dat de partner van de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt terwijl op pagina 7 van het verzoekschrift de verzoekende partij niet betwist dat *“uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij effectief een inkomen had inferieur aan het referentiebedrag voorzien in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie als vermoeden van voldoende inkomsten conform artikel 40tervd wet van 15 december 1980”*. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

Voorts wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat op concrete wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing de artikelen 1475 tot en met 1477 §1 van het Burgerlijk Wetboek schendt nu de bestreden beslissing niet heeft belet dat de verzoekende partij en haar partner een wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Een wettelijke samenwoning op zich geeft niet van rechtswege een verblijfsrecht. De verzoekende partij dient aan te tonen dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Voor zover zij verwijst naar haar samenwoningplicht, wijst de Raad erop dat niks de verzoekende partij verhindert haar gezinsleven elders verder te zetten, samen met haar partner, zoals uit de bespreking hierna zal blijken. Bovendien verliest de verzoekende partij nog uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake de samenwoning en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen.

Voorts kan het de verwerende partij niet te kwade worden geduid dat deze oordeelde dat de partner over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.

De bestreden beslissing stelt:

“Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

Loonfiches (30 oktober 201 tot 31 oktober 2013, november 2013 en december 2013): uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Uitkeringsattest Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten dd. 20.03.2014: hieruit blijkt dat de

referentiepersoon voor de maand januari een uitkering kreeg van € 376,09 en voor de maand februari € 820,56. Deze bedragen zijn dan ook onvoldoende als toereikende bestaansmiddelen.

Met betrekking tot zijn persoonlijke tewerkstelling legt betrokkene volgende documenten voor:

Loonfiches dd. December 2013, januari 2014 en februari 2014.

Uit deze documenten blijkt dat betrokkene werkwillig is. Er kan met deze gegevens echter geen rekening gehouden worden in de beoordeling van de stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zicht wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

Uit het administratief dossier blijkt dat de partner betreffende de maanden oktober 2013 december 2013 volgens haar loonbrieven respectievelijk 132,51 euro, 1176,12 euro, 594,96+82,59 euro netto voorlegde. Het meest recent voorgelegde inkomen van de partner van de verzoekende partij betrof evenwel inkomsten gegenereerd uit arbeidsongeschiktheid voor de maanden januari en februari 2014. Van januari 2014 werd slechts een partiële uitkering voorgelegd (van 20 januari tot 30 januari 2014 a rato van 376,09 euro). Voor de maand februari 2014 wordt uitgekeerd: 102,57 + 341,90 + 376,09 euro hetzij 820,56 euro voor de ganse maand. Dit bedrag staat weergegeven in de eerste bestreden beslissing zodat samen met de verwerende partij moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aantoonde dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Het gegeven dat de partner niet de schuld treft van haar ziekte is irrelevant voor de beoordeling van de bestreden beslissing. Voorts belet niets de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een "nieuw" arbeidscontract voor te leggen, daargelaten de vaststelling dat op pagina 10 van het verzoekschrift de verzoekende partij nalaat te preciseren welk "nieuw" arbeidsovereenkomst wordt bedoeld.

Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van haar beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op de hoogte is of had moeten zijn. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken die niet zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar artikel 8 van het EVRM stelt de Raad dat, aangezien zij nooit tot verblijf werd gemachtigd het in casu een eerste toegang betreft en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat zij wenst samen te wonen met haar partner die moet bevallen op 24 augustus 2014. Inmiddels is deze datum verstreken. De verzoekende partij toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden

beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitsersland, 22 EHRR 228). Het gegeven dat het kind erkend werd door de verzoekende partij doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond. Tevens dient te worden geduoid dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat de schending van de artikelen 12 en 16 van deze verklaring niet kan worden ingeroepen als annulatiegrond (RvS 9 december 2003, nr. 126.228; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.314; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling partner van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze dient te worden gemotiveerd;²³

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met zijn partner in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond de verwerende partij op geen enkel ogenblik vertoger heeft verzocht andere bijkomende stukken die de persoonlijke situatie van de partner van vertoger zou beschrijven over te leggen zodat minstens in haar besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier;

Overwegende dat louter ten behoeve van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de partner van vertoger bijkomende stukken kan overleggen met een ruimer referentiekader waaruit duidelijk zou blijken dat het gezin zeker de beschikking heeft over stabiele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 over de ganse periode van 2013 tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing op 14 april 2014;

Overwegende dat in ieder geval de verwerende partij zich niet gekweten heeft van haar plicht om na te gaan of op basis van de aangegeven bestaansmiddelen partijen daadwerkelijk menswaardig kunnen leven zoals zij dit thans doen;

Dat in ieder geval uit het administratief dossier blijkt dat op generlei wijze vertoger noch zijn partner zich hebben gericht tot het aanvullende bijstandsstelsel laat staan dat er leefloon, gezinsbijslagen of financiële maatschappelijke dienstverlening zou zijn aangevraagd;

Overwegende dat de bestreden beslissing volstrekt ingaat tegen de bedoeling van de Wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de wet van 15 december 1980 en het Burgerlijk Wetboek in het bijzonder;

Overwegende dat vertoger recht heeft om te worden toegelaten tot het verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden en het recht heeft om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister te Lier conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat vertoger onmogelijk kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter op basis van het feit dat de administratie eenzijdig beslist dat er van de referentiepersoon bijkomende stukken een ander licht zouden kunnen werpen op de gezinssituatie dan deze die blijkt in de gestelde referentieperiode;

Dat deze stukken die blijkaar essentieel zijn in de besluitvorming niet eens werden opgevraagd door de verwerende partij;

Dat vertoger bijkomende stukken neerlegt en voegt bij onderhavig verzoekschrift aangaande de inkomsten van het gezin van partijen;²⁴

Dat uwe Raad volgens haar vaste rechtspraak weliswaar niet vermag deze stukken in rekening te nemen, slechts kan vaststellen of er al dan niet op een kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld door de administratie, maar uw Raad wel zal kunnen vaststellen dat andere bijkomende stukken in een ruimer referentiekader een ander licht zouden kunnen werpen op de situatie, en waarbij de verwerende

partij, indien zij hiervan kennis zou hebben gehad en indien zij er al om eenvoudige wijze zou hebben gevraagd, deze stukken had kunnen in overweging nemen bij het beraad aangaande het verzoek tot machtiging verblijf voor meer dan drie maanden;

Dat daar waar op basis van deze stukken een beslissing a contrario mogelijk ware geweest en uwe Raad de beslissing kan vernietigen opdat de betrokken administratie opnieuw tot een beslissing zou kunnen komen met kennis van zaken;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

** * **

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is;

Overwegende dat vertoger eenvoudigweg wenst te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij zijn Belgische partner en hiertoe het recht heeft wat hem wordt ontzegd door de verwerende partij louter en alleen omdat de verwerende partij het referentiekader van de inkomsten van de partner zijnde de referentiepersoon verlegt buiten het kader van de referentieperiode dewelke werd opgegeven bij de initiële aanvraag bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat het niet aanvaardbaar is enerzijds vast te stellen dat er beschikking is over een inkomen dat ruim voldoende is maar dat niet aanvullend wordt gepeild, nagekeken zelfs maar gevraagd stukken over te leggen in een ruimere referentieperiode dan gevraagd in het initiële verzoek ter vervollediging van het dossier en zelfs niet wordt nagekeken hoe vertogers er in zouden slagen om rond te komen zonder de aanvullende bijstandsstelsels te belasten wat manifest kan worden aangetoond aan de hand van het administratief dossier;

Dat meteen vaststaat dat de gegevens in het dossier waarmee rekening wordt gehouden niet correct zijn of kunnen zijn;

Overwegende dat het dossier na vaststelling dat het volgens de letter van de wet het wel volledig was en eenvoudigweg werd overgemaakt door de diensten van de stad Lier aan de diensten van de Staatssecretaris met het oog op het nemen van een beslissing dewelke dan op basis van stukken diende vast te stellen dat buiten het referentiekader de partner van vertoger al dan niet beschikking zou hebben over voldoende inkomsten;

Dat minstens op het ogenblik van het samenstellen van het dossier door de diensten van de Staatssecretaris kon worden vastgesteld dat het één en het ander ontbrak minstens wenselijk zou zijn dat er nadere informatie zou worden gegeven opdat het dossier zou kunnen worden vervolledigd maar dat dit niet werd gedaan wat zonder meer kan worden bestempeld als zijnde een onzorgvuldigheid;

Dat de beslissing dan ook werd genomen op basis van een minstens onvolledig gestoffeerd dossier waarbij ten minste de aangestelde van de verwerende partij nooit vertoger heeft verzocht bepaalde documenten over te leggen die achteraf essentieel bleken bij de besluitvorming;

Overwegende dat de beslissing dan ook getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat vertoger dan ook het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij haar partner;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd."

2.2.2. Er wordt verwezen naar punt 2.1.2.

2.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat voor het overige de bespreking van het tweede middel betreft, kan de Raad volstaan met integraal te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet worden herhaald dat niet blijkt dat verweerder heeft nagelaten enig door verzoeker aangebracht nuttig stuk bij zijn beoordeling te betrekken en dat het niet aan verweerder toekomt om verzoekers verblijfsaanvraag met stukken te onderbouwen of personen te contacteren teneinde aanvullende bewijsstukken – waarvan verweerder onmogelijk kan weten of deze bestaan – op te vragen. Van een normaal redelijk handelende persoon mag worden verwacht dat hij de bewijsstukken waarover hij beschikt aan het bestuur overmaakt op het ogenblik hij een verblijfsaanvraag indient of in de periode die hem wordt toegekend om deze stukken alsnog neer te leggen. Uit het feit dat verzoeker tal van stavingsstukken niet aan verweerder overmaakte, terwijl hij wist of behoorde te weten dat verweerder zijn verblijfsaanvraag zonder deze documenten onmogelijk kon inwilligen, kan slechts worden afgeleid dat verzoeker zelf onzorgvuldig optrad. Voorts kan de Raad in het kader van diens wetteigheidsstoezicht geen rekening houden met stukken die aan de verwerende partij niet zijn kanbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN